

Bekende Zeeuwen en Brabanders schrijven over zaken die hen aan het hart gaan of die ze hebben meegemaakt en die op één of andere manier te maken hebben met verzekeren. Dat mogen ze ruim opvatten, want verzekeren gaat tenslotte ook over alles wat er in je leven gebeurt!

Fotoboeken

In de hoop dat het je nooit overkomt verzeker je je tegen inbraak, ziekte of brand. Maar iets dat je zeker gaat overkomen, daar helpt geen verzekeren tegen. Aan het begin van de zomer overlijdt mijn vader, bijna 95. Hij is één jaar ouder geworden dan zijn vader. Ik ga dus voor de 96. Bij ZLM durven ze me daarvan niet te verzekeren. Ze wijzen me op het risico dat ik 97 kan worden. Je kunt zeggen dat ik uit een sterk Zeeuws geslacht kom. Maar dat kun je ook niet zeggen, want mijn moeder werd nauwelijks 60. Niets is dus zeker en zelfs dát niet.

Ik duik in mijn vaders fotoboeken en stuit op oude foto's uit Zeeland, dat wij in de jaren '60 achter ons lieten.

Op de eerste foto staat mijn vader. Keurig in pak, máár op kaplaarzen. Het is 1953 en hij deelt, daags na de watersnoodramp, overlevingspakketten uit. Ze zijn bestemd voor degenen die alles zijn kwijtgeraakt. Als controlerend belastingambtenaar is hij er goed van op de hoogte wie 'water heeft gehad'. Mijn vader zit achter een tafeltje. De derde in de rij die staat te wachten is boer Flipse. Als die aan de beurt is, zal mijn vader hem begroeten met: 'Maar Flipse, jullie hebben toch helemaal geen water gehad?'. Waarna de boer afdruipt.

Op de tweede foto sta ik. Hij is genomen in een boomgaard op Zuid-Beveland. Ik ben een jaar of elf en raap valappels. Dat zijn appels die al vóór de pluk van de boom zijn gevallen. Ze zijn bespoten, net als alle andere appels. De valappels zijn gebutst en hebben lelijke plekken. Rijp voor de varkens, zou je denken. Maar daar denkt de fruitteiler heel anders over. Je ziet hem naast me staan op de foto en uitleggen dat de valappels in een apart kistje moeten: 'Die gaan naar de macrobiotische winkel in de stad. We vragen er natuurlijk wel iets meer voor.'

Op de laatste foto ben ik hooguit acht en help de groenteboer. Ik zit naast hem in de cabine van zijn vrachtwagentje. Hij zwaait naar de buurvrouw. Bij haar heeft hij zojuist koffie gedronken. Zij moet een goed bakkie schenken, want hij neemt er altijd ruim de tijd voor.

*Steevast komt onze groenteman,
na een verblijf bij de buurvrouw,
vrolijk fluitend naar buiten.
En mijn moeder mompelt dan:
'Ze zijn weer bezorgd, de spruiten.'*

Jan J. Pieterse
schrijver, presentator, columnist,
pundtdichter

